

[K] **HET STILSTAAN VAN DE TIJD. BEELDEND WERK VAN MAGALI REUS**

Sculpturen die zich voordoen als koelkasten, pannen, stadionstoeltjes en cijfersloten: het zijn enkele van de bewoners van het universum van beeldend kunstenaar Magali Reus (1981). In 2002 verhuisde Reus na een basisjaar Rietveldacademie in Amsterdam naar Londen om daar aan het Goldsmith College haar bachelor en masters in de kunsten af te ronden. Nog altijd woont en werkt ze in de Engelse hoofdstad. In 2015 won ze de Nederlandse Prix de Rome. Nog tot eind november 2016 exposeert deze beeldende kunstenaar in het Stedelijk Museum Amsterdam.

Al een kleine acht jaar presenteert Magali Reus op diverse plekken haar wat onwezenlijke werelden vol ogenschijnlijke esthetiek en geperfectioneerd design. Zo kunnen er op een paar donkerbruine plateaus een aantal koelkasten en vrieskisten staan. Ze hebben geen deur en je kunt dus ongegeneerd naar binnen kijken. Wat je daarin aantreft, is bevreemdend: afvalzakken, roestige messen, slierten folie en zelfs een heus theaterkostuum dat je in een witte tijger doet veranderen. Koelkasten lijken zo vertrouwd, maar bij nadere inspectie vormen ze de behuizing van vreemdsoortige attributen. De koelkasten – ze dragen allemaal de titel *Luke* (2013-2014) – hebben een stalen frame en zijn met een clean-witte of zacht turquoise gekleurde poedercoating of laklaag bedekt. Ze zien er verleidelijk uit. Eromheen staat een slordige verzameling verschillend gekleurde aluminium pannen met als titel *Dregs*. Wanneer je in de pannen kijkt, ontwaar je rubberachtige resten van etenswaren. De koelkasten en pannen zijn sculpturen van Reus. Dat maakt deze op het eerste gezicht zo vertrouwde huishoudelijke objecten vervreemdend. Je ziet ze nu in een kunstcontext, en daarnaast bevatten ze vreemde ingrediënten. De objecten krijgen hierdoor iets zeer artificieels. Hun positionering op de bruine plateaus verleent ze bovendien een ambigu karakter. De plateaus lijken enerzijds als sokkels te functioneren, anderzijds als huis-, tuin- en keukendesign.

Reus is gefascineerd door de gebruiksfunctie van de spullen om ons heen en hun specifieke design. Door juist al die voorwerpen zelf te maken, leert ze

Magali Reus, *Parking (Retainer)*, 2014, collectie Stedelijk Museum, Amsterdam.

Magali Reus, *Leaves (Dale Arches)*, 2015, © Magali Reus en galerie The Approach, Londen.

de wereld om haar heen kennen. Ze is dan niet zozeer op zoek naar waarheden over of de letterlijke weergave van de objecten, maar ze gaat die meer als fenomenen zien en onderzoekt ook potentieel nieuwe verhoudingen met hen, soms zelfs van emotionele aard. De rode draad in het werk van Reus is de verhouding van het menselijke lichaam tot zijn dagelijkse omgeving. Ook het fenomeen kleur, en dan met name als “verpakking” van ideeën, vereist haar bijzondere aandacht. In 2013 toonde Reus bij Galerie Fons Welters in Amsterdam de installatie *Highly Liquid*. Aan de wanden van de galerie was op gelijke hoogte een serie door Reus ontworpen en gemaakte (stadion)zitjes aangebracht: sommige opengeklapt, andere in gesloten toestand. De stoeltjes (met de verzamelnaam *Parking* en “deelnamen” als *Parking (Fiji)* of *Parking (Window)*) toonden een diversiteit aan kleuren en een aantal was bedekt met plasticachtige beschermhoezen, stukken koord of touw. Ter voorbereiding onderzocht Reus rond de vijfhonderd kleurcombinaties. De kleurverhoudingen mochten niet te koel, maar zeker ook niet te uitbundig zijn. De “neutraliteit” van de kleuren en de strakheid van de vormen moeten waarborgen dat er ruimte wordt geboden voor meerdere interpretaties. De stoeltjes roepen de associatie op met wachten en daarmee die typische onwezenlijke sfeer van transitzones, zoals

luchthavens: plekken waar je uit je vertrouwde realiteit gezogen wordt om kort erna een andere werkelijkheid te leren kennen. Een plek waar de tijd lijkt stil te staan en realiteiten met elkaar vervloeien. *Highly Liquid* is wat dat betreft een zeer passende titel die ook refereert aan twee andere werken in deze installatie. Er is namelijk ook nog een aquarium te zien met daarin uit siliconen gegoten horloges die drijven in transparante giethars. En op een scherm worden filmbeelden geprojecteerd van een gespierde douchende man. De camera focust op al zijn lichaamsdelen en toont ze als perfecte onderdelen van een sculptuur. Ze toont hier het mannelijke lichaam als ideaal industrieel materiaal waaraan geen foutje te ontdekken valt.

Ook Reus' recente serie werken *Leaves* presenteert zich deels als een zeer geperfectioneerd ontwerp. De serie bestaat uit uitvergrote cijferhangsloten die in 2015 bij Stichting De Appel in Amsterdam als esthetische objecten aan de wanden waren gehangen. De *Leaves* zijn opgebouwd uit dunne, verschillend gekleurde plaatjes plastic. De ene zijde van deze objecten heeft een prachtig “gepolijst” oppervlak, de andere zijde is opengebroken en toont het binnenste van de *Leaves*. Hier worden bijzondere codes zichtbaar, waarbij de opdoemende cijfers naar specifieke data verwijzen. Ook de titels van de werken verwijzen naar bepaalde

maanden, zoals *Leaves (Flint Levels April)*. Ook refereert *Leaves* aan de natuur, terwijl wat we ogenschijnlijk zien, een opengewerkt cijferhangslot, louter culturele connotaties verraadt. En wellicht bevat het binnenste van een slot, waar geboorte- en sterfdata van naasten of van helden genoteerd staan, codes die met het leven van Reus zelf te maken hebben. Maar zeker weten doen we het niet. De innerlijke wereld van *Leaves* is namelijk geheel gecodeerd, zoals eigenlijk de visuele wereld van Reus ook uit codes lijkt te bestaan. En in gecodeerde werelden lijkt de oude, vertrouwde voortgang van de tijd, in ieder geval voor een moment, tot stilstand te komen. Om nieuwe perspectieven te bieden? Dat kun je in het Stedelijk Museum Amsterdam ontdekken.

DAVID STROBAND

www.magalireus.com

Nog tot en met 27 november in het Stedelijk Museum
Amsterdam: www.stedelijk.nl/tentoonstellingen/magali-reus